

[Από το βιβλίο: ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΣΤΗ ΝΕΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ,
ΑΣΤΕΡΙΟΣ Γ. ΚΕΦΑΛΑΣ, ΚΡΙΤΙΚΗ, 2008, ΣΕΛ. 26-31]

Τώρα Είσαι Εσύ ο Καπετάνιος

«Καλά τα είπε ο ομιλητής, αλλά η πραγματικότητα δεν είναι και τόσο απλή» άρχισε τη συζήτηση ο Αντώνης. «Πριν δυο τρία χρόνια μού ανέθεσε ο πατέρας μου τη διεύθυνση της επιχείρησης. Μια Κυριακή πρωί λοιπόν μου είπε: “Τώρα που τριαντάρισες για τα καλά, καιρός είναι να πάρεις τη σκυτάλη. Ε, καιρός είναι να ξεκουραστώ εγώ λιγάκι και να συνεχίσεις εσύ αυτό που ξεκίνησα εγώ όταν ήμουν σχεδόν στη δική σου ηλικία. Από αύριο είσαι ο καπετάνιος. Εγώ θα έρχομαι πότε-πότε, έτσι για να ρίχνω καμιά ματιά, για να δω αν χρειάζεσαι κάτι. Πάντως τώρα πια το καΐκι είναι δικό σου”. Στην αρχή όλα πήγαιναν καλά Σιγά σιγά όμως, κυρίως από τότε που άρχισα να κάνω μερικές αλλαγές, κατάλαβα πως όχι μόνο καπετάνιος δεν ήμουν, αλλά ούτε καν μούτσος. Ό,τι έχτιζα εγώ τη νύχτα το γκρέμιζε ο πατέρας μου το πρωί. Με τις ακυρώσεις και τις αλλαγές στις παραγγελίες των πελατών που έκανε ο πατέρας μου τα κέρδη της επιχείρησης άρχισαν να μειώνονται. Άρχισα να περνάω τον περισσότερο χρόνο μου στη δουλειά. Η γυναίκα μου άρχισε να με απειλεί λέγοντας ότι με τέτοια συμπεριφορά δεν είχε την παραμικρή όρεξη να κάνει κι άλλο παιδί. “Εσύ δεν έχεις χρόνο ούτε για τα γενέθλια της κόρης σου... για φαντάσου να έχουμε και δεύτερο...”»

«Αυτά δεν είναι τίποτα» τον διέκοψε ο Βασίλης. «Εγώ να δεις τι τραβάω με τον αδερφό μου. Εδώ και μέρες μου έχει φάει τ’ αυτιά να προσλάβουμε την κόρη του στη δουλειά. Το θεωρεί λογικό, λέει, αφού κι η δική μου κόρη ανέλαβε τις πωλήσεις, μόλις γύρισε από την Αγγλία με το Μάστερ στο Μάρκετινγκ. Εγώ πάντως ξέρω ότι αρκετά στελέχη δεν καλοβλέπουν όλη αυτή την υπόθεση με τους συγγενείς σε θέσεις κλειδιά Και να σου πω και κάτι άλλο; Σε λίγο τελειώνει το Πολυτεχνείο ο γιος μου κι έχει ρίξει μερικές σπόντες ότι θα ήθελε να δουλέψει εδώ. “Εκλεψε” λέει κάτι ωραίες ιδέες από το εργοστάσιο στο Μόναχο, όταν έκανε εκεί την πρακτική του. Νομίζω ότι ο κυρ Μανόλης, ο οικονομικός μας διευθυντής, έχει δίκιο: “Σαν πολλοί συγγενείς δεν μαζεύτηκαν εδώ μέσα;” με ρώτησε τις προάλλες...»

«Τι να σου πω, βρε Βασίλη, Αυτό το σεμινάριο μ’ έβαλε σε μεγάλες σκέψεις» παρενέβη ο Γρηγόρης. «Με ταρακούνησε λιγάκι. Όλα αυτά τα χρόνια, όπου και να πήγαινα, ο κόσμος με χειροκροτούσε και μ’ έδειχνε με το δάκτυλο. Εγώ φυσικά αισθανόμουν πολύ υπερήφανος. Αν σκεφτείς από πού ξεκίνησα, θα καταλήξεις κι εσύ στο ίδιο συμπέρασμα. Άλλωστε το ίδιο ισχύει και για σένα. Είμαστε της ίδιας ηλικίας και ξεκινήσαμε σχεδόν από το ίδιο σημείο, από το μηδέν σχεδόν, και τον ίδιο περίπου καιρό.

Μου έκαναν μεγάλη εντύπωση όλα εκείνα που είπε ο ομιλητής σχετικά με το μέλλον. Νομίζω ότι μας έφαγε η καθημερινότητα. Είμαστε τόσο μπλεγμένοι με τις καθημερινές σκοτούρες που δεν σταθήκαμε ποτέ να σκεφτούμε τι θα γίνει αν αύριο συμβεί κάτι.

Φυσικά κανείς δεν θέλει να σκέφτεται το αναπόφευκτο, αλλά, να βρε παιδί μου, γιατί όχι. Ξέρω τι σκέφτεσαι: “Άσ’ τα να πάνε, βρε φίλε. Μην τα ξεσκαλίζεις, όλα εδώ μένουν”. Αυτό ακριβώς είναι το πρόβλημα: όλα εδώ μένουν».

Ο Δημήτρης κοιτούσε τον Γρηγόρη. «Κάτι δεν πάει καλά εδώ» σκεφτόταν. Μετά από λίγο όμως άρχισε να αισθάνεται κι αυτός λίγο παράξενα. Σκέψεις και ερωτηματικά άρχισαν να του τριβελίζουν το μυαλό. Η λέξη «καθημερινότητα» δεν έλεγε να ξεκολλήσει από το μυαλό του. Ο ίδιος δεν έβρισκε περίεργο να ασχολείται με τις καθημερινές υποχρεώσεις της επιχείρησης. Εξάλλου αυτή δεν ήταν και η δουλειά του; Ποιος άλλος θα το έκανε; Τα παιδιά του ή μήπως η γυναίκα του; Αυτή ασχολείται όλη τη μέρα με τα παιδιά που με το ζόρι ανοίγουν τα βιβλία τους για να διαβάσουν. Ο μεγάλος τους γιος μάλιστα από τότε που μπήκε στο πανεπιστήμιο ούτε που λέει να βγει. Κι εδώ που τα λέμε γιατί να ζοριστεί να τελειώσει; Τρελός είναι; Να έρθει να μπλέξει με τη δουλειά; Μήπως δεν ξέρει τι τραβάει ο πατέρας του; Στην επιχείρηση όλοι οι εργαζόμενοι το μόνο που έχουν στο μυαλό τους είναι πώς να βρουν καμία ευκαιρία για να λουφάρουν ή για ν’ αρπάξουν κάτι από το μαγαζί.

«Αν δεν βάλω εγώ τα δυνατά μου, όλα θα πάνε κατά διαβόλου» μονολόγησε.

«Συγγνώμη, δεν άκουσα τι είπες, Δημήτρη» είπε ο Γρηγόρης.

Ο Δημήτρης τού έριξε μια ματιά και είπε: «Ευτυχώς που δεν άκουσες τι είπα, γιατί νομίζω ότι ήταν λάθος δήλωση. Εγώ δεν νομίζω ότι ο ομιλητής μάς συμβούλευε να μην κάνουμε εμείς τη δουλειά της επιχείρησης. Μάλλον κάτι άλλο προσπαθούσε να μας μεταδώσει, αλλά, όπως όλοι οι δάσκαλοι, έκανε τόση ώρα να μας το πει που εγώ τουλάχιστον έχασα τον ειρμό και δεν μπορούσα να τον παρακολουθήσω. Εκείνο που πιστεύω ότι μας είπε είναι ότι τώρα πια δεν πρέπει να σκεφτόμαστε μόνο τις καθημερινές μας υποχρεώσεις».

«Ναι, έχεις δίκιο» τον διέκοψε ο Γρηγόρης. «Δεν είμαι βέβαια και εκατό τοις εκατό σίγουρος, αλλά νομίζω ότι το μήνυμά του θα μπορούσα να το συνοψίσω ως εξής: “Δουλέψατε σκληρά όλα αυτά τα χρόνια για να κάνετε κάτι αξιόλογο για το οποίο, με το δίκιο σας, αισθάνεστε πολύ υπερήφανοι. Αλλά ήρθε πλέον η ώρα να αρχίσετε να σκέφτεστε τι θ’ απογίνει αυτό το επίτευγμα. Με άλλα λόγια: αφήστε τις προκαταλήψεις και αρχίστε να ετοιμάζετε μερικά σχέδια για το πώς θα παραδώσετε την επιχείρηση σε κάποιον άλλον. Αν δεν το κάνετε τώρα που τα έχετε τετρακόσια, όπως λέγαμε τα παλιά χρόνια, τότε θα το κάνετε; Όταν θα τα έχετε ‘λειψά’ και η δουλειά θα είναι όχι μόνο περισσότερη αλλά και δυσκολότερη;” Εγώ πάντως κάτι έκανα. Τα παιδιά μου τα έχω και τα δυο κοντά μου...»